

asiāsana

2/02
29 evsk

asiasana

osoite:

c/o Informaatiotutkimuksen
laitos
pl 607
33101 Tre

email:

asiasana@uta.fi

painopaikka:

Juvenes print
Tampere 2002
issn 0356-0139

toimitus:

Juuso Kangaspunta, vast.
toimittaja
Timo Aalto, jakelu

kirjoittajat:

Juuso Kangaspunta
Heikki Mörsky
Markku Pitkänen
Anni Järvelin
Laura Kohta
Sanna Leppäniemi
Mikko Saari

valokuvat:

Juuso Kangaspunta

kansi:

Juuso Kangaspunta

taitto:

Juuso Kangaspunta

sisältö:

Vastaavan toimittajan palsta	3
Puheenjohtajan palsta	4
Uuden infolaisen tunnustuksia	5
Kesäharjoittelukokemuksia	7
INFOTESE	10
Tutustumisbilereportaasi	12
Kirjojen kuluttajan paras ystävä: Kirjavinkit	14
UDK tutkimassa Itä-Suomen rock-kulttuuria	16
Levyarvostelu: CMX - Isohaara	18
Levyarvostelut: Office Buildingm & Pharaoh Overlord	19

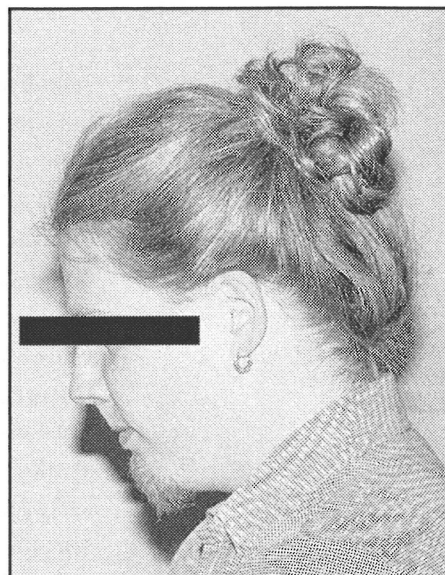

Pääkirjoitus

9/11

Vuosi on kulunut syyskuun yhdenentoista tapahtumista. Olin tuolloin sattumalta television ääressä aivan tapahtumien alkuketkistä. Seurasin livenä toisen koneen mäjähättämistä eteläisen tornin kylkeen. Pari tuntia myöhemmin tornit sortuivat, minä olin polvillani television edessä. Muistan olleeni todella järkyttynyt ja jopa peloissani. Miksi se vaikutti niin vahvasti? Olihan se toki visuaalisesti pelottavan mahtava mediatapahtuma, ja toki suuri inhimillinen tragedia.

Mutta mitä todella tapahtui? Oliko kyseessä rikollisten terroristien hyökkäys vapaata demokratiaa vastaan? Oliko se sorretun ja köyhän maailman oikeutettu isku tyranniaa vastaan? Kuluneen vuoden aikana on saanut mediasta seurata kaikenlaisia kannanottoja tapahtuneesta. Kaikki haluavat kilvan kertoa totuuden uudesta maailman järjestyksestä.

Kuka muistaa Ruandan kansanmurhan vuonna 1994, jossa sadassa päivässä murhattiin noin 800 000 ihmistä? Ehkä joku valistunut, mutta kuka muistaa vuonna 1998 Turkissa sattuneen maanjäristyksen, jossa kuoli lähes 20 000 ihmistä. Kaikissa syyskuun yhdenentoista iskuissa ja pernaruttokirjeiden seurauksena sai surmansa hieman yli 3 000 ihmistä. Inhimillinen tragedia on suhteellinen käsite. Mediaetiikka ei ole koskaan tuntenut yhdenvertaista ihmisarvoa.

Maailmanpolitiikassa on kyse vallasta. Valta on sotilaallis-taloudellista mahtia, jota myös media kumartaa.

Miltä nyt vuoden sulattelun jälkeen tuntuu? Maailma näyttää paljon rumemmalta paikalta. Yhdysvaltojen Bushin johdolla harjoittama unilateralismi on todellakin muuttanut maailman järjestystä. Kansainväliset sopimukset pyyhkäistään valkoisen talon vessassa ja brittiläis-amerikkalais-juutalais-kristillinen ”pahan akseli” on palauttanut vanhan imperialistisen maailmanjärjestyksen. Kylmän sodan aikana oli sentään kauhun tasapaino!

Juuso Kangaspunta
Jk62370@uta.fi

Toverit!

Älkää antako auringonpaisteen huijata itseänne! Syksy on taas ja uudet opiskelijat. Ja karmea opintostressi vaani sängyn alla ja komerossa. Mutta älkää myöskään peljätkö! Sillä ainejärjestönne UDK on täällä teitä varten ja toimii tänäkin syksynä ahkerasti syysstressiä ja pimeänpelkoa ehkäistäkseen.

Nurkan takana odottavat tutustumiskarkelot, juhlat joissa uudet opiskelijat tapaavat n:nnen vuoden opiskelijatovereitaan, joita muuten tapaa vain Kintulammen synkeissä metsissä. Pimenevinä iltoina UDKlaiset kokoontuvat karkottamaan stressiä huurteisten tuoppien ja soraäänisen keskustelun äärelle leffailloissa, sählyn jälkipeleissä, bileissä tai - tärkeitä kaikesta – muuten vaan. Järjestäytyminen Puolaan suuntautuvaa Bobcatsss-matkaa varten on alkanut. Opiskelijamme tulevat olemaan hyvin

edustettuna kansainvälisessä informaatiotutkimuksen alan opiskelijoiden symposiumissa. Yleisön joukossa, tietenkin. Kulisseissa käy hyörinä, kun uusia opiskelijoita rekrytoidaan UDK:n toimintaan.

Kaikkien yhteisten hupien välissä UDK:n tarkat silmät vahtaavat uuden yliopistorakennuksen valmistumista ja kulissien takana käytävää taistelua elintilasta. Miten mahtaa käydä luvatus ainejärjestöjen yhteisen tilan? Kun tila ei riitäkään, ovatko opiskelijajärjestöt ensimmäinen karsintakohde? Emme voi suostua ylikäveltäviksi. Olemme luuhanneet muiden nurkissa riittämiin, kaappi laitoksen seminaarihuoneen nurkassa ei enää riitä! Me haluamme ja tarvitsemme tilaa toimia. Ja yhteisrintamassa Tamyn ja muiden ainejärjestöjen kanssa me sitä saamme. Saamme tilat, jotka meille vuosia sitten luvattiin!

Ainejärjestömme siis tarjoaa jäsenilleen tänä syksynä sekä fyysistä että henkistä jumbaa. Pysykää vireinä – osallistukaa! Tervetuloa uudetkin opiskelijat mukaan UDK:n tervehdyttävään toimintaan!

Anni Järvelin
anni.jarvelin@uta.fi

ps. Joko Sinä olet maksanut UDK:n jäsenmaksun?

Uuden infolaisen tunnustuksia

Tapaaminen uuden opiskelijan kanssa YO-talon avajaisten jälkeisenä päivänä sujui yllättävän pirteissä merkeissä. Vuosien opiskelu ei ole vielä päässyt näivettämään Liisa Kumpulaista, joka hälvensi hieman sumuverhoa opiskelun aloittamisen salaisuuksiin. Tummanpuhuvien silmäpussien reunustamien verestävien silmien katse on pelottavankin terävä hänen avautuessaan tunnelmistaan.

Alku mennyt OK

Liisalla ei ollut vaikeuksia opintojen alkuun saamisessa, sillä hänellä on tuttuja jo ennestään

Tampereen yliopistosta.

-Aina oon saanu apua jos oon tarvinnut, mutta eihän tää oo vielä oikeeta opiskelua, Liisa toteaa, vaikka onkin ottanut osaa jo tietotekniikan peruskurssille, mikä on alkanut jo elokuun puolessavälissä. Hänen mielestään ero lukioon on kuitenkin selvä, ja suoraan lukiosta tulleenä hänestä tuntuu siltä, kuin suurimmalla osalla olisikin jo kokemuksia korkeakouluopiskelusta.

-Elämme jännittäviä aikoja, Liisa mongertaa epämääräisesti.

Liisan tunnustuksia tutustumisbileissä

Uusi kaupunki, hui!

Liisa oli hoitanut asunnon itselleen jo kesäkuun alusta, ja kämppä hoitui kavereiden kautta. Asunto on viihtyisä, vaikka alkujärkytys oli hienoinen, kun kämppisten piti olla tyttöjä mutta toisin kävi: asunnossa majaili vanha (toim. huom: Liisa on 19 vee.) italialainen mies. - Mukava kuitenkin ja kaikkeen tottuu, Liisa järkeilee.- Asunnossa on vaihtuvuus ollut suuri ja ainakin yksi tyttö on luvassa jakamaan asumisen riemut.

-Perille on löytänyt suht hyvin, mitä nyt Koskikeskukseen eksyin, Liisa hekottelee. Hänen kotiutumisensa Tampereelle on "prosessissa": - Kaikkee kauheasti, siis toimintaa. Tää on tällaista itsenäistymisen aikaa, kun muuttaa kotoa heti kunnolla pois, varsinkin kun entinen kotikaupunki oli huomattavasti pienempi. Ja tutustuminenkin muihin opiskelijoihin on vasta aluillaan.

Opiskelu

Opintojen alussa Liisaa mietityttää muunmuassa opiskelutekniikat ja -taidot. Opiskelutaitojen opintopiiri ei mahdu aikatauluun, sillä hänellä sattuu olemaan luentoja samaan aikaan. Liisa tokaisee:- Kai mä oon survivor, kaikkee oppii. Jopa opiskelemaan! Tutorit ovat olleet mukavia ja avuliaita, ja kyl mä uskon pääseväni alkuun näillä eväillä.

Kiire valmistua Liisalla ei ole, hitaasti hyvä tulee, ei paniikkia. Ensimmäisen vuoden hän meinaa katsella mikä olisi hyvä opiskelutahti itselle.

Liisa kertoo olevansa kiinnostunut opiskelijatoiminnasta ja UDK:sta, ehkäpä löydämme

hänet vielä hallituksesta? Liisa hymyilee:- No bileet ainakin kiinnostaa. Ja Puolaan oon lähdössä.

Informaatiotutkimus-suuri unelmako?

-No joo... Historiaan oli hinku, mutta ei harmita. Pääasia että sain opiskelupaikan. Liisaa kiinnostaa museo- ja arkistoala, joten info ei ole lainkaan huono vaihtoehto. -Nuttura määrää, Liisa hihkaisee. Harmaa villatakki löytyykin jo kaapista, joten soluttautuminen joukkoon käy kepeästi. Informaatiotutkimuksen vanhemmat opiskelijat ovat Liisan mielestä olleet mukavia. (Toimittaja myhäilee tyytyväisenä...)

Parhaat ja pahimmat

Jotenkuten asetuttuaan paikolleen Liisa sanoo jo pystyvänsä arvioimaan mikä tässä koko hommassa on parasta. Se on koko elämän muutos, lukiolais-äidinkullasta opiskelijaksi omaan luokkuun ja kaikki omat laskut ja....

-No pahinta on ollut tää tajuton sähläys, toivottavasti kuukauden sisällä jo helpottaa, tunnustaa hän huokaisten.

Liisan katse alkaa jo harhailla, keskittyminen herpaantuu. Haastattelu vaikeutuu, kun Liisa pyrkii karkaamaan junaan. Vastaukseksi kysymyksiin tulee vain epämääräisiä hä- ja tä-tokaisuja. Suuren idolinsa Matti Nykäsen sanoin Liisa tokaisee: -Elämä on laiffia, ja katoaa Tampereen syksyiseen, mutta aurikoiseen iltapäivään.

Sanna Leppäniemi

Kesäharjoittelukokemuksia

Aamulehdestä

Työharjoittelupaikka Aamulehden tietopalvelussa siunaantui kuin sattuman kaupalla. Olin kysellyt töitä syksyllä ja ennen joulua tuli soitto ja työtarjous. Tosin töitä olisi vain, jos rahoitus hoituisi laitokselta. Harjoitteluvoucherin saaminen tuottikin sitten enemmän tuskaa. 20 infon opintoviikkoa ei meinannut rahoitukseen riittää, joten puolet keväästä kului odotellessa josko joku muu peruuttaisi harjoittelunsa. Ja peruuttihan joku, kiitos vaan. Eikä hetkeäkään liian aikaisin: Aamulehden antama rahoituksen hankkimisen takaraja oli juuri umpeutumassa...

Alku aina hauskin

Toukokuun alussa aloitin kesätyöni intoa puhkuen ja odotukset korkealla. Vastaanotto töissä oli lämmin ja työtoverini tietopalvelun tädit vaikuttivat keski-ikäisyydestään huolimatta hauskalta seuralta. Kuukauden päästä työt tietopalvelussa aloitti myös infon kanssaopiskelijani Pirjo. Koko osasto oli innoissaan saatuaan kerrankin kokonaista kaksi kesätyöntekijää lomaruuhkaa helpottamaan. Luvassa oli monipuolista työtä ja paljon uutta opittavaa, valtava kuva-arkisto, tiedonhakuja ja ...Moron vauvapolsta. Tietenkin odottelin sekavin tuntein myös vastassa olevaa Tripp-pohjaista arkistojärjestelmää. Kesän alun auringonpaistetta häiritsi korkeintaan ilkeä tietoisuus tietopalvelun ikiomasta palkkaluokasta T, joka itsestään selvästi oli heikoin koko talossa. Toukokuun lämmön ja muutaman aktiivisen työkaverin innoittamana tein

päätöksen aloittaa hyötyliikkuminen. Päätin pyöräillä tai rullaluistella töihin joka päivä. Paitsi sateella. Kesän mittaan sadepäiviä kertyi enemmän kuin ilmojen perusteella voisi uskoakaan.

Palveluntyön tuska ja ihanuus

Heti ensimmäisellä viikolla huomasin tulleeni töihin Aamulehden yleiseen puhelinpalveluun. Ihmiset sekä talon sisältä että ulkoa ottivat ongelmatilanteessa ensimmäisenä yhteyden tietopalveluun. Uutisvinkkipuhelimeen soittelivat yksinäiset ja väärinkohdellut, jotka halusivat puhua asioistaan, kesämökkikuulumisista ja salaliittoteorioista. Puhelut olivat työn tuska ja ihanuus. Asiakashan on aina oikeassa, tai ei ainakaan täysin väärässä? Välillä tunsin jopa tehneeni hyvän työn kuuntelemalla vanhan ihmisen kuulumisia. Jopa lehden oma puhelinvaihe saattoi soittaa ja kysyä tiedämmekö missä joku henkilö menee ja mistä numerosta hänet mahtaisi saada kiinni. Pari päivää puhelimeen vastaaminen aiheutti pieniä pelkotiloja, mutta tottuihan siihen, vaikka vielä harjoittelujakson lopussakaan en osannut vastata kuin puoliin soittajien kysymyksistä.

Monenlaista hommaa

Alkuun monipuolisilta tuntuneet työt vaihtelivat viikon vuoroissa: viikko arkistointia, viikko tiedonhakuja, viikko ilman omaa konetta ja työpöytää tehden mitä töitä sattui olemaan...

Työhön kuului paljon myös paska toimittajien paskahommien tekemistä: mekaanista puhtaaksikirjoittamista, oikolukemista... Siis sopivaa työtä lievästi sanasokealle ihmiselle.

Töihin muodostui nopeasti rutiini. Kun työvuorot eivät aina kiertäneet hyvin ja jouduin tekemään kolme viikkoa putkeen pelkkää arkistotyötä – siis arkistoida ensin Aamulehden kaikki jutut yksitellen ja sen jälkeen lehden kaikki kuvat yksitellen – tai pari viikkoa putkeen tiedonhakuja, joita tehdessä hihat paloivat säännöllisesti, alkoi homma nopeasti maistumaan puulta.

Arkistotöissä oli kuitenkin omat viihdyttävät kummallisuutensa, kuten täydellinen yhdenmukaisuuden puutos dokumenttien asiasanoittamisessa. Pari viikkoa ennen harjoittelujaksoni loppumista löysin pöydälläni olevan paperipinon alimmaisena lojuneen Aamulehden toimituksen oman asiasanaston, jota kukaan ei ollut minulle vaivautunut esittelemään. Vanhentunut opus, joka tapauksessa. Yleensä asiasanoittaminen sujui ihan näppituntumalla, nojautuen lähinnä periaatteeseen ”parempi laittaa sanoja liikaa kuin liian vähän”. No ainakin työtä todella joutui ajattelemaan, sikäli kun toivoi dokumenttien vielä joskus löytyvän... Paitsi kiireisinä päivinä, jolloin uutta materiaalia ei asiasanoitettu lainkaan.

Vaihtelevinta ja mielenkiintoisinta työtä olivat tiedonhaut. Työtkään eivät loppuneet kesken, kiitos ainaisen kantapään kautta oppimisen pakon: asioita ei vaan voi saada tehtyä oikein pelkästään siksi, että tietää miten ne pitäisi tehdä. Siis kesän tärkeä läksy: Kannattaa ottaa selvää mitä asiakas tarkalleen haluaa ENNEN kuin aloittaa tiedonhaun. Asiakas luultavasti ei tule kertoneeksi sitä omatoimisesti... Ettei vaan käy

niin, että joutuu tekemään saman 40 sairaalan soittokierroksen pariin kertaan uudelleen.

Tiedonhakuvuoron tehtäviin kuului myös Moron vauvupalstan kirjoittaminen. Sinänsä jännittävää työtä, joka olisi pienen ohjelman avulla melko helppo automatisoida. Kuka tahansa vauvupalstaa ikinä vilkaissut ymmärtää työn tuskaisuuden: tehtävänä on kirjoittaa noin sata kertaa peräkkäin hieman eri tavoilla Maija ja Matti Meikäläiselle syntyi vauveli sukupuolta x kello x päivänä x. Pikku tulokkaalla on Veikka-veli x v ja Sini-sisko x v. Piinapalsta kirjoitetaan vielä loppuviikosta, parhaimmillaan perjantai iltapäivisin jolloin tiedossa on takuu varmaa hysteriaa. Hauskaa oli, mutta palstaan tekemämme pikku sävy muutokset saivat tylyn tuomion isoäitilukijoilta, joiden mielestä palsta sävy oli epäkunnioittava ja etenkin vähätteli synnytyksen tuskallisuutta.

Sosialisoitumista

Kesäkuun alussa toimituksen ilmapiiri vilkastui kesätoimittajien saapuessa. Lehteen alkoi ilmestyä kivan keveitä kesäjuttuja ja toimituksen sähköpostilistalla alkoi ankara kinastelu kirosanojen käytöstä lehdessä. Samalla alkoi kesätoimittajille kehittyä sosiaalista iltaohjelmaa, jota kylläkin piintyneenä (ranta)lentopallon vihaajana melkoisen usein välttelin, kun en aina jaksanut ilmestyä petankipallojen kanssa paikalle. Sentään on kesällä ollut pari tapahtumaa ilman lentopalloakin. Niitä kuuluisia kesätoimittajien loppubileitä tässä yhä odotellaan.

Summa summarum

Jos harjoittelun plussia ja miinuksia pitäisi summailla, työn ehdottomiin plussiin kuuluivat lounassetelit,

joiden ansiosta sain kesän aikana monta herkullista pasta-annosta, sekä Amican lounasravintola työpaikan vieressä, joka säästi minulta euron jos toisenkin. Sekä siis lounassetelit parempiin tarkoituksiin. Kahvitaukoja en edes malttanut pitää ennen kuin keksin naapuriin muuttaneen kahvilan, jonka taivaalliset kahvit olivat hyvä korvike mahakipua aiheuttavalle automaattikaakaoille. Automaatin kahviin en uskaltanut kertaakaan koko kolmen kuukauden aikana kajota. Siis kahvi menee miinuksen puolelle. Vaikka työnkuvaan kuului joitain kummallisuuksia, koin harjoittelun opintojeni kannalta mielekkääksi. Positiivista oli myös mahtavat keski-

ikäiset, eronneet, miesvihaa lietsovat teräsrouvat, joiden kanssa minulla oli ilo työskennellä sekä avotoimisto, jonka ansiosta pysyin koko kesän hyvin mukana jalkapallon MM-kisoissa. Ehdottomiin työharjoittelun etuihin kuului myös sen opinnoille ja tulevaisuuden suunnitelmille antama suunta: Kivaa oli, mutta isona en halua tietopalvelu töihin.

Ja ensikesän töitä etsittäessä olen jo saanut ainakin varpaan oven väliin.

Anni Järvelin

INFORMAATIO TUTKIMUKSEN TYÖELÄMÄPÄIVÄ

25.10.-02 klo 12-18

Is B660

Joko tiedät mikä Sinusta tulee isona?

Tule kuuntelemaan mielenkiintoisia alustuksia työelämän ja opintojen suhteesta, opintojen suunnittelusta ja työelämän haasteista.

Puhujat:

Eero Sormunen

Kai Halttunen

Markku Ylinen - Aamulehtden arkistot

Mikko Sola - Nokia Mobile Phones

Mari Koskimäki - TVO:n kirjasto

Ilmainen osallistuminen. Kahvia ja pullaa.

Tervetuloa!

INFOTESE

Tämän vuoden aikana suunnittelija Otto Auranen on selvittänyt laitoksen aloitteesta opiskelijoiden työssäkäyntiä. Informaatiotutkimuksen opiskelijoiden työelämäselvitys tunnetaan nimellä INFOTESE.

Selvityksen taustalla oli huoli työnteon vaikutuksista opintoihin ja etenkin tutkintojen valmistumiseen. Yleisenä tietona on pitkään ollut, että laitoksen opiskelijat käyvät paljon opiskelun ohella töissä. Tällä selvityksellä on haluttu saada tarkempaa tuntumaa työssäkäynnistä. Oton lisäksi projektissa olivat mukana ohjausryhmän muodostaneet Raija Aaltonen, Reijo Savolainen, Mikko Sola ja Eero Sormunen.

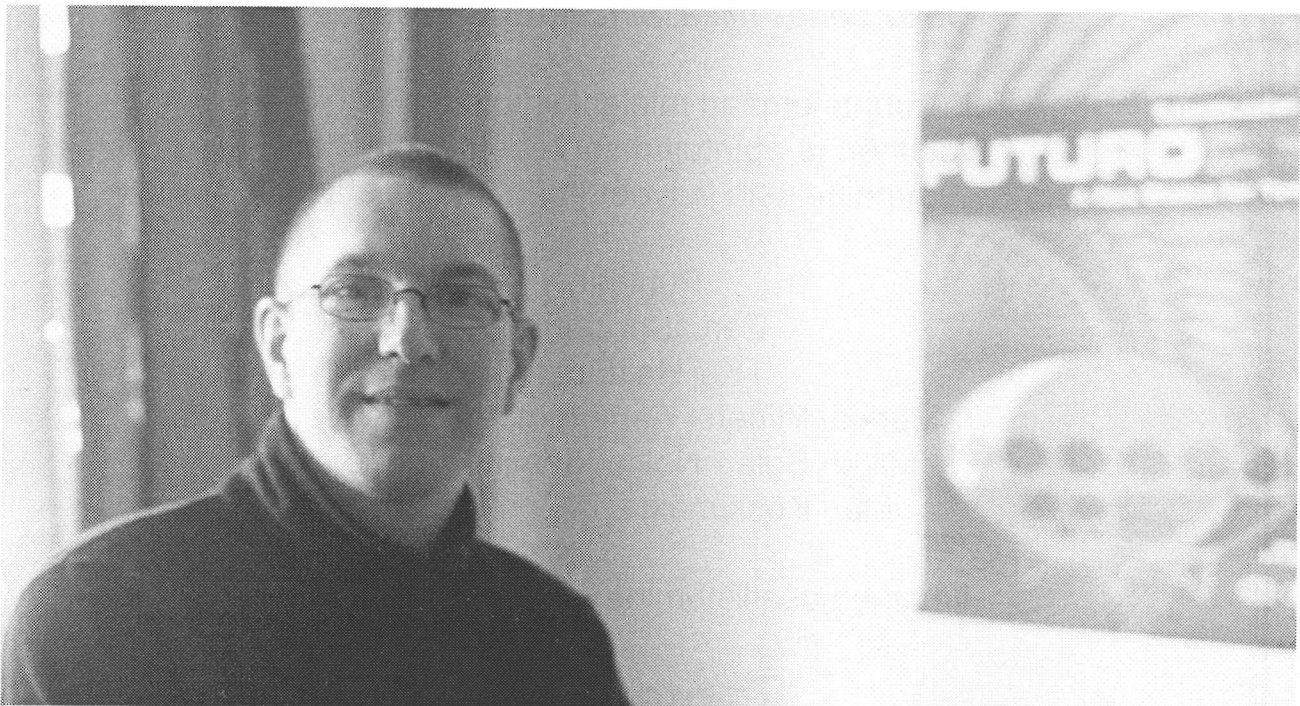
Tavoitteet

Selvitykselle määriteltiin viisi tavoitetta: opiskelijoiden ajatukset opintojen rahoittamisesta ja kuinka työnteko sijoittuu näihin suunnitelmiin, selvittää kuinka moni työskentelee ollessaan läsnäoleva opiskelija, millaista työteko on, miten työ vaikuttaa opiskeluun ja laitoksen mahdollisuuksia edesauttaa opintojen loppuunsaattamisessa. Tärkeimpänä kohteena selvityksessä olivat ”eksyneet lampaat”, eli loppuvaiheen opiskelijat, jotka eivät ole opiskelleet vähään aikaan.

Selvitys toteutettiin kaksivaiheisesti, kyselylomakkeilla ja haastatteluilla. Haastattelulomake lähetettiin kaikille informaatiotutkimuksen läsnäoleville pääaine- ja ylimääräisille opiskelijoille. Toiseen vaiheeseen valittiin haastatteluihin opiskelijoita eri profiileista aloitusvuoden ja työuran perusteella.

Kysely

Kyselyyn saatiin kaiken kaikkiaan 168 vastausta, joka on 44 prosenttia kaikista läsnäolevista opiskelijoista. Työnteke osoittautui selvityksen perusteella varsin yleiseksi pääasialliseksi toimeentulon lähteeksi, mikä oli odotusarvokin. Kaikista opiskelijoista töissä käyviä oli 56 prosenttia. Kokopäiväisesti töissä käyviä opiskelijoita oli 39 prosenttia. Erityisen ahkeria työläisiä löytyi vuonna 1995 tai aiemmin aloittaneiden ryhmästä, heistä kokopäivätöissä oli jopa 72 prosenttia. Kokopäivätyöläisistä työnsä täysin mielekkääksi opintojen ja uran kannalta arvio 78 prosenttia ja jossain määrin mielekkääksi 22 prosenttia. Myös osa-aikatyöläiset pitivät pääsääntöisesti työtään

Otto Auranen

Työssäkävien opiskelijoiden työtehtävät

	lkm	%
peruskirjastotyö	24	22,6
tietopalvelu tai arkistotyö	26	24,5
verkko- tai mobiilipalveluiden tuottaminen	2	1,9
koulutustyö informaatiopalvelualalla	4	3,8
koulutustyö muulla alalla	3	2,8
tutkimus- ja kehittämistyö informaatiopalvelualalla	9	8,5
tutkimus- ja kehittämistyö muulla alalla	18	17,0
kirjaston johtaminen	5	4,7
sekalainen	15	14,2
Yhteensä	106	100,0

Työssäkävien pääaineopiskelijoiden työtehtävät

	lkm	%
peruskirjastotyö	24	26,7
tietopalvelu tai arkistotyö	20	22,2
verkko- tai mobiilipalveluiden tuottaminen	2	2,2
koulutustyö informaatiopalvelualalla	3	3,3
koulutustyö muulla alalla	2	2,2
tutkimus- ja kehittämistyö informaatiopalvelualalla	6	6,7
tutkimus- ja kehittämistyö muulla alalla	16	17,8
kirjaston johtaminen	3	3,3
sekalainen	14	15,6
Yhteensä	90	100,0

Taulukot: Otto Auranen

mielekkäänä opintojen ja uran kannalta. Suurin osa työssäkävivistä opiskelijoista piti informaatiotutkimuksen opintoja hyödyllisenä nykyisessä työssään.

Minkälaisia töitä sitten infolaiset tekevät? Lähes puolet työssäkävivistä toimivat perinteisissä tehtävissä: peruskirjastotöissä, tietopalvelussa tai arkistotyössä. IT-ala ei selvityksen mukaan ole kaikesta kohusta huolimatta mikään merkittävä työllistäjä alamme opiskelijoille. Tutkimus- ja kehittämistyö on perinteisten tehtävien jälkeen yleisin toimenkuva. Hanttihommia infon opiskelijoista tekee noin 15 prosenttia. (Ks. taulukot)

Edellisistä luvuista voidaankin todeta, että infon opiskelijat sijoittuvat työelämään hyvin, tekevät pääsääntöisesti oman alan töitä ja kokevat opinnot hyödyllisinä työnteossa. Selvänä trendinä on opintojen edetessä siirtyminen osa-aikatyöstä oman alan kokoaikatyöhön graduvaiheessa. Tutkimuksen mukaan graduvaiheen kokoaikatyöläiset sijoittuvat entistä enemmän pääkaupunkiseudulle ja yleisemmin muualle kuin Tampereen seudulle.

Opinnot edistyy?

Työnteon vaikutuksia opintojen edistymiseen halut-

tiin myöskin selvittää. Tutkimuksessa kartoitettiin työssäkävien tuntemuksia ajan riittämisestä opiskeluun, jaksamista sekä työnantajan asenteiden vaikutuksia. Työn teolla tuntuu olevan suora vaikutus opintojen edistymiseen; Vain 14 prosenttia kokoaikatyöläisistä kokee ajan riittävän opiskeluun. Tuo prosenttiluku selittänee ns. gradueroikkujat. Työnantajien asenteet koettiin pääasiallisesti myönteisinä ja monesti työnantajat olivat valmiita joustamaan työajoissa opiskelun takia.

Tutkimuksen toisessa vaiheessa haastateltiin tarkemmin eri opiskelu- ja työhistorian omaavia opiskelijoita. Haastatteluissa paneuduttiin opiskeluun, työntekoon ja graduun. Haastateltavilta kyseltiin myös laitokselta tai yliopistolta saatavan tuen tarpeesta. Etenkin vanhemmat opiskelijat kokivat tarvetta tukeen gradun tekemisessä. Käyntiin lähtenyt Iso G -projekti on varmastikin vastaus monelle tuentarvitsijalle. Useimmat kandidaattivaiheen opiskelijat kokivat opintoihin liittyvän tuen ja ohjauksen tarpeen pienempänä. Selvitys julkaistaan lähiaikoina ja sitä voi kysellä laitokselta tai UDK:lta.

Teksti ja kuva: Juuso Kangaspunta

Tutustumisbile- reportaasi

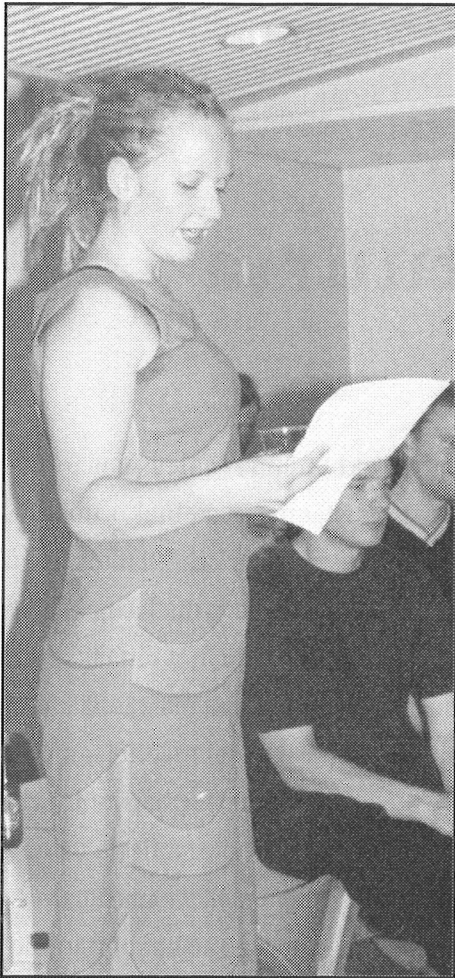
UDK juhli perinteisiä tutustumisbileitä Ratinanlinnan saunalla 12.9.2002. Ohjelmassa oli syömistä, juomista, itsensä häpäisyä, humaltumista, saunomista, niin ja tietysti tutustumista. Kirkasotsaiset uudet opiskelijat vanhoivat valan ja päätyivät kirjaston ysvän ikuiseen kiirastuleen. Juhlien tunnelma oli niin ylevä, että sen kuvailuun ainoa käypä formaatti oli ruonous.

Make häpäisee itsensä.

Sanna nauraa uusille opiskelijoille. Stefan nolona.

Minä vannon,

että olen tietoinen kirjastonhoitajuuden pitkistä perinteistä ja olen tästedes myös valmis elämään näiden perinteiden mukaisesti. Omistan elämäni kirjoille ja niistä huolehtimiselle, joka siis olkoon elämäni sisältö ja tarkoitus tästä lähtien. Rakastan pölyisiä niteitä ja loputtomia hyllyrivejä enemmän kuin omaa itseäni, jopa enemmän kuin omaa äitiäni.

Vältän kaikin tavoin kommunikoimasta muitten ihmisten kanssa. Jos minua puhutellaan, pidättäydyn katsekontaktista ja vastaan hiljaisella äänellä, jotta maailmanjärjestys ei suistuisi raiteiltaan.

Muistan myös asemani ihmisyhteisössä ja väistän kiltisti esimerkiksi yliopiston ruokajonossa, mikäli kaunis ja menestyvä kauppatieteen opiskelija osoittaa olevansa minua nälkäisempi.

Ainoa tilanne, jossa saan nousta toista ihmistä vastaan on sellainen, jossa jokin uhkaa rakkaimpia ystäviäni - siis kirjoja. Kirjansa myöhässä palauttavia asiakkaita kohtaan en tunne mitään armoa, vaan

annan hänen tuntea vihani kaikessa kauheudessaan perimällä häneltä varovaisesti kahden markan myöhästymismaksun.

Elämäni ohjenuorana olkoon sellaiset kirjallisuudenhistorian merkkiteokset kuin Kirjasto merkityksen tuottajana yhteiskunnassa, Luokitusopas, Yleinen suomalainen asiasanasto ja Audio-visuaalisten aineistojen luettelointisäännöt. Mikäli vastaukset elämäsi varrella esinnouseviin kysymyksiin eivät löydy näistä ja muista samanlaisista opuksista, et ole elänyt elämäsi tämän valan velvoittamalla tavalla.

Lisäksi,

jos olen nainen, vannon että pukeudun tästedes ainoastaan harmaaseen villa hameeseen ja värittömään, kaulaan asti napitettuun puseroon ja sidon hiukseni tiukalle nutturalle,

ja jos olen mies, vannon että pukeudun tästedes ainoastaan 70-luvulta asti suvussa kulkeneisiin harmaisiin suoriin housuihin, sekä huomaamattomaan värittömään paitaan, sekä annan hiusteni ja partani rehottaa viltteinä ja pesemättöminä.

Toistakaa nyt perässäni: "Tämän minä vannon juhlallisesti kautta Pertti Vakkarin nimen, /ja valani vakuudeksi kumoan kurkustani alas tämän pikarillisen Kirjastohoitajan Verta!"

Hölkynkölky! Tämän juhlallisen riitin myötä teidät on nyt hyväksytty täysivaltaisiksi noviseiksi kirjastonhoitajien ikiaikaiseen ja pyhään ammattikuntaan. Muistakaa valan velvoitus jokapäiväisessä elämässänne. Älkää tahratko mainettamme!

UDK tutkimassa Itä-Suomen rock-kulttuuria

Suomirockin kentässä kuohuu! On meneillään vallanvaihdos, jossa vanhaa valtaa 1970-luvulta lähtien edustaneet Popedat ja Eppu Normaalit ovat joutuneet luovuttamaan kruununsa uusille tulokkaille. Listojen kärjessä keikkuvat suomenkielistä raskasta rokkia soittavat Timo Rautiainen & Trio Niskalaukaus, Kotiteollisuus ja Viikate. Näille kaikille löytyy yhteinen nimittäjä, Itä-Suomi. Asiasana päätti matkustaa Suomen itäiselle rajalle tutkimaan, mistä karjalaispoikien suosio on lähtöisin. Ristiretkemme kohdeartistiksemme valitsimme lappeenrantalaisen, laulu ja soitinyhtye Kotiteollisuuden, joka maaliskuussa julkaisi jo viidennen pitkäsoittonsa. Levy ”Kuolleen kukan nimi” nousi Radiomafian listalla parhaimmillaan sijalle 5.

Kotiteollisuuden uuden videon ”Rakastaa/ei rakasta”, jossa kuvataan pikkukaupungissa elämisen tuskaa, innoittama päätimme suunnata Etelä-Karjalaan, Imatralle, ”Suomen Puolaan”, joksi Kotiteollisuuden pojat ovat sen ristineet. Tiesimme etukäteen, ettei matkasta tulisi helppo, joten aloitimme valmistelut jo viikkoja ennen lähtöä räkäjarrujen eli viiksien kasvatuksella. Tosin noin lyhyessä ajassa toimittajien valeasu ei ehtinyt kasvaa kuin ammattikoulun edellyttämälle tasolle. Onneksi takatukat olivat jo vakuuttavissa mitoissa.

Ekskursiomme alkoi Torstaina 28. päivä Maaliskuuta Tampereelta. Edellisillan palaverista johtuen lyhyiden, mutta hyvin nukuttujen yönien jälkeen ehdimme kuin ehdimmekin rautatieasemalle, jossa juna itään jo odotti. Pieniä uskonnollista vainoja

ja konduktöörin vakuutteluja (valeasusta johtuen konduktööri ei tunnistanut opiskelijakortin kuvan henkilöä samaksi ja hymyillen kehotti tutustumaan partakoneeseen) lukuun ottamatta matka meni oikein leppoisasti. Kulttuurishokkia lieventääksemme nousimme junasta jo yhtä asemaa määränpäättämme aiemmin. Taktiikkamme osoittautui onnistuneeksi. Kehomme otti Etelä-Karjalaisen vieraanvaraisuuden saunan ja virvokkeiden muodossa ilolla vastaan. Olihan se mielettömän pitkä matka istua junassa. Uutta voimaa vastoilla itseemme hakattuamme ja löylyistä selvittyämme olikin aika lähteä kohti Imatraa.

Jo konserttipaikan edustalla oli suuren musiikkispektaakkelin tuntua ilmassa. Ihmisiä oli 30 000 ihmisen pikkukaupungin keskustassa liikkeellä runsain joukon. Tosin valtaosa taisi olla viereisen kaupungin asukkaita. Ravintolan henkilökunta ei ollut tottunut suosioon ja jonoa alkoi olla aivan kiitettävästi ovella. Kiitokset Hyneselle, että vältimme jonotuksen riemun. Vanhaan elokuvateatteriin rakennettu yökerho olikin aivan täysi.

Illan pääesiintyjä saapui estradille hieman puolenyön jälkeen. Setin avasi uusimman levyn avausraita, ”valtakunta” ja yleisö oli haltioissaan. Vaikka keikka oli kiertueen ensimmäisiä, sitä ei soitosta kuullut. Orkisterin otteista huomasi useiden vuosien yhteistyön tuloksen ja yhteistyö lavalla oli saumatonta. Noin puolitoistatuntisen setin aikana kuultiin kaikki Kotiteollisuuden jo ”hittibiisit”. Pisteeksi i:n päälle laulaja/kitaristi Jouni Hynynen päätti olla jukebox: ”Mitä työ haluutte kuulla?”

Kotiteollisuus, eli Hongisto, Hynynen ja Sinkkonen. Ei mitään kauniita poikia...

Yleisön vaatimaan Paranoidiin ei sentään suostuttu mutta illan viimeisimpänä hitaana kuultiin kahden levyn takainen hitti ”Routa”, joka oli saanut osittain uudet sanat, onhan ne edelliset niin vaikea muistaa...

Pääsiäisloma ilman tinnitystä, eihän sellaista ole olemassakaan...

*“Ja ihminen tietää sen että
maailma ilman Perkelettä,
on kuin viini ilman humalaa.
Ja valtakunta jossa
hyvyys kylpee valossa,
ei sellaista ole olemassakaan.”*

-J. Hynynen

PS. Kotiteollisuus messuaa netissä osoitteessa www.kotiteollisuus.com

**Liekkimerijournalistit:
Markku Pitkänen,
Juuso Kangaspunta
Kuva: Dex Viihde Oy**

Kirjojen kuluttajan paras ystävä: Kirjavinkit

Vaelteletko joskus kirjaston antien yltäkylläisyyden keskellä toivottomana, kun mitkään kirjojen selkämyksistä eivät valota sisällystä eivätkä kannetkaan säväytä tarpeeksi? Asiantuntevaa ja samanlaisen maun omistavaa ystävää kun on harvoin tarvittaessa saatavilla, ja suositukset unohtuvat, ellei niitä kirjoita ylös. Eikö olisi mukavaa saada asiantuntevia vinkkejä oikeilta bibliofiileiltä, minkä tiiliskiven kanssa kannattaa erakoitua illaksi tai pariksi kotiinsa? Kyllä vain, juuri tällaisia mielipiteitä juuri sinulle jaellaan ihan ilmaiseksi.

Mikko Saaren ylläpitämän Melankolia –sivuston Kirjavinkit syntyivät juuri edellä mainitun kaltaiseen tuskaan: miten erotella kirjaviidakossa äkkiseltään parhaat kirjat siedettävistä, saati aikaa ja kallista paperia tuhlaavista. Pääsy Melankoliaan on yksinkertainen ja saatavilla kirjastoissa: Internet.

Miten ihmeessä joku jaksaa vapaa-ajallaan, vapaaehtoisesti, ylläpitää kokonaista tietokantaa, vaikka aihe kiinnostaisikin henkilökohtaisesti? ”Tietokantapohjaisuuden hyvä puoli on juuri se, että alun kovan työn jälkeen ylläpito on täysin vaivatonta. Lisäilen uusia ominaisuuksia sitä mukaa kun keksin ja jaksan, muutoin homma pyörii itsestään”, sanoo Mikko.

Jokaisella kirjoittajalla on tunnus ja salasana ohjelman ylläpito-ominaisuuksiin. Kaikki kommervenkit on jätetty pois: ohjelmoinnista ymmärtämätön arvostelija saa keskittyä kirjoittamiseen, ohjelma järjestää hakuominaisuudet ja asiasanat toimiviksi automaattisesti. Kuinka pitkälle tietokannan kanssa voidaan oikein mennä?

”Oikeastaan ensimmäinen raja mikä tulee vastaan on rahallinen. Kun tietokanta kasvaa riittävän suureksi, pitäisi se tehokkuuden vuoksi siirtää yksinkertaisesta tekstitietokannasta SQL-tietokannaksi ja se taas maksaa (sponsorit, jotka eivät halua rahojensa vastineeksi mainoksia saavat ilmoittautua minulle). Luulisin, että tätä rajaa ei aivan pian kohdata... Toivottavasti kirjavinkkejä on tulevaisuudessa paljon! Olisihan se hienoa, jos tietokannasta löytyisi vinkki tuhansista ja tuhansista kirjoista. Mitään estettä tälle ei sinänsä ole.”

Mikko ei näe haluavansa Kirjavinkkien isäntänä seuloa mitään materiaalia, esimerkkinä annettuna lastenkirjat, harlekiinikirjat tai tasa-arvoa loukkaavat tekstit. ”Minusta mikä tahansa kirja voi sinänsä olla vinkin arvoinen, kyse ei ole yksinomaan huippuklassikoista tai muusta laatukirjallisuudesta, vaan kirjoista, jotka ovat jollain tapaa lukemisen arvoisia. Sensuuri iskee vain jos kirjavinkki itsessään

---

on sopimaton. Lastenkirjat kelpaavat ehdottomasti, mikseivät hyvät Harlekiinitkin. Luulisin, että kirjoittajat jättävät huonot kirjat arvostelematta.”

Haku on pidetty yksinkertaisena. Käytettävissä ovat kirjailija-, kirja- ja asiasanaluettelot. Asiasanasto puolestaan on pidetty raakamuotoisena ylläpitäjien säästämiseksi. Olisi tuskallista yrittää väkisin muodostaa hierarkkisia suhteita sanoille, jotka eivät juurikaan liity toisiinsa. Toisaalta johonkin jo olemassa olevaan tesauraukseen tukeutuminen tuntuisi pakkopullalta. Nykyisellään voi tunnontuskitta ottaa kaiken irti vapaan asiasanoituksen ilosta; harrastelijoitahan tässä kuitenkin ollaan.

Vinkkien väsääjät ovat saaneet nimenomaan tittelin ’kirjoittaja’, ei ’arvostelija’. Kukaan ei ole ammattikriitikko, tosin harrastuspohjaa löytyy. Enemmänkin tarkoituksena on kuvailla kirjoja, joita saattaa jonkun muunkin kuvitella voivan pitää hyvinä, eikä kritisoida niitä puhki. Tällä hetkellä aktiivisiksi kirjoittajiksi on valikoitunut hyvin kirjastotieteilijäpainotteinen joukko. Joukon koostumusta Mikko kommentoi: ”Vinkkien kirjoittajat ovat syystä tai toisesta infoilijoita, lähinnä kai siksi että lähipiiristäni vähintäänkin kohtuullinen osa on infoilijoita. Se ei kuitenkaan ole mikään edellytys... Mutta infoilijat ovat kyllä hyviä kirjavinkkien kirjoittajia.”

Mikko itsekin on infoilija. ”Innostus tietokantojen väsäämiseen on kieltämättä tietokantaprojektin myötä kasvanut, tekniikka sinänsä oli tuttua jo

aikaisemmin. Asiasanoittamista en varmaankaan olisi tullut ajatelleeksi ilman infon opintoja.”

Internet on tulvillaan vastaavia palveluita. Kirjoita mihin tahansa hakuohjelmaan hakusanaksi yksinkertaisesti ”kirjavinkit”, ja saat satoja osumia yhden ihmisen kokoamista kirjastojen yms. tahojen ylläpitämiin. Melankoliassa on useita kirjoittajia, joten esiteltyjen teosten kirjo on laaja. Toisaalta kaikki ovat tuoneet tietokantaan useampia mielikirjojaan, joten jos huomaa jollakulla olevan samanlaisen maun kuin itsellään, on helppo valita uusia kirjatuttavuuksia esittelijän perusteella.

Mitä kirjaa Mikko itse lukee tällä hetkellä, ja miten lukuvalinta osui juuri siihen? ”Viime aikoina olen lukenut scifiä, tällä hetkellä työn alla on Doris Lessingin ’Canopus Argossa: Arkisto - Asia: Kolonisoitu planeetta 5, Shikasta, Henkilökohtaisia, psykologisia, historiallisia dokumentteja, Vierailijana planeetalla: JOHOR (George Sherban), lopun aikojen 87. lähettiläs (aste 9)’. Löytyi muistaakseni jonkun kotimaisen scifi-ensyklopedian avustuksella - selasin kirjan kirjailijaesittelyt läpi ja poimin muutamankymmentä kirjaa listalle luettavaksi.”

Melankolian Kirjavinkit, www.melankolia.net/kirjavinkit

CMX - Isohaara 8/2002 (Herodes/EMI)

Tylsää ja tasapaksua. Laahaavaa ja väritöntä. Ei, mitään tätä ei ole CMX:n yhdeksäs pitkäsoitto Isohaara, vaikka levyn kannesta joku voisi niin päätellä. Edellisen massiivisen Dinosaurus Stereophonicus:in jälkeen levy on suorastaan kevyttä kuunneltavaa, ei kuitenkaan yhtä kevyttä kuin Vainajala - Isohaaralla pojat ovat nimittäin uskaltaneet paikoitellen vääntää E-kieltä mutkalle ihan kiitettävästi.

Sanoituksiltaan Isohaara edustaa CMX:n ahdistavinta päätä. "Minne paha haudatiin / sinne minut haudatkaa" lauletaan levyn rankimmassa virressä. Levyn rauhallisimmassa Revon tulten repijässä "pää on raskas kantaa / kädet uupuneet". Lihan syvyyksissä "nyrkki kauhoo kylmää lihaa". Iloista, ah, niin iloista. Railakasta pohdintaa. Juuri sitä, mitä Yrjänältä on totuttu kuulemaan. Ja tällä levyllä sen todella kuulee - laulu on selvästi muiden soittimien yläpuolella. Toimii.

Dinosauruksen progeilusta Isohaaran metallipyhäkouluusaarnaushempeilyyn on ollut odotettavan suora tie. Onhan toki ajan hengen mukaista soittaa heviä. Tai ainakin osittain soittaa heviä; levy on todellakin sekoitus laidasta laitaan olevia kappaleita. Jopa yksittäiset laulut ovat eri osiltaan ennustamattomia. Tässä CMX on pysynyt tyylilleen uskollisena. Äänimaisemaa riittää varmasti kaikkeen makuun, rauhalliseen ja menevään, eikä rytmeissä ole tingitty. Kuitenkin jäin itse kaipaamaan enemmän Rasion monirytmistä kitaraa, joita esim. singlen b-puolena julkaistu Väkivallan moottorit tarjoaa. Soitannassa ei juuri muuten ole valittamista ja soundit on levyllä kohdallaan. Peippokin (liekö pakotettu) soittaa muutamassa kappaleessa suoraa komppia.

Ensikuulemalta hittibiiseinä radiossa ja ties missä soitetut kappaleet tuovat synkistelevien, jopa itsemurhaavien (mm. Minne paha haudattiin, Veitsenterä) sekaan imelän jälkimaun. Sitten kun vielä kuulee Suutarilan alasteen lapsosten laulavan nimikappaleessa kilvan Yrjänän kanssa kertosaettä, meinaa pää hajota. Onneksi homman pelastavat (10. kuuntelulkerralla) svengaavat Post mortem ja Lihan syvyyksiin. Sitten rauhoitutaan hetkeksi, kunnes on taas pakko aloittaa ensimmäisestä kappaleesta.

Heikki Mörsky

Office Building: - Across the Sleeping Seas (Aisti Records, 2001)

Pharaoh Overlord - #1 (Ektro Records, 2001)

Tällä kertaa esittelyssä olevilla levyillä ei päällisin puolin ole paljoakaan yhteistä, mitä nyt kumpikin edustavat kotimaisen musiikin vähemmän tunnettujen helmien kategorialta. Taustalta löytyy kuitenkin yhteys: Circle. Pharaoh Overlordin kohdalla yhteys tuohon Poria maailmankartalle vievään hypnoottisen rockin jättiläiseen on hyvinkin kiinteä – Pharaoh Overlordissa bassoa nimittäin kurittaa Circlen johtohahmo Jussi Lehtisalo ja kitaraa soittaa niin ikään Circlelessä soittava Janne Westerlund. Office Buildingin yhdistää Circleen Westerlundille paikan poistumisellaan aukaissut kitaristi Teemu Elo.

Pharaoh Overlordilla on musiikillisestikin tiivis yhteys Circleen. “Hypno-improv-stoner-rock from Finland”, luonnehtii levy itseään. Soitto on jossain määrin Circleä minimalistisempaa, mutta niin on kokoonpanokin. Lehtisalo-Westerlund –kaksikkoa täydentää vain mm. Aavikosta tuttu rumpali Tomi Leppänen.

Perusteellisuutta kolmikolta ei puutu. Levyllä on mittaa 55 minuuttia, mutta siinä ajassa ehditään soittaa vain kuusi kappaletta. Suurin osa venyykin kestoltaan yhdeksän minuutin paremmalle puolen. Biiseiltä on silti turha odottaa vaihtelua ja monipuolisuutta. Circlemäiseen tapaan kappaleita ei ole lastattu täyteen tyylinvaihdoksia, vaan yhtä ja samaa teemaa kehitellään hartaasti alusta loppuun.

Kärsimättömämpää kuuntelijaa tällainen tietysti pitkästyttää. Avain Pharaoh Overlordista nauttimiseen on kiireettömyydessä ja paneutumisessa. Suosittelen levyn kuuntelemista kuulokkeilla tarpeeksi kovaa, jolloin voi rauhassa uppoutua hitaasti kehittyviin teemoihin ja antaa musiikin viedä mukanaan. Jos Pharaoh Overlordin edessä nöyrtyy ja on kärsivällinen, huomaa pian, ettei “hypnoottinen” ole mitenkään huono sana kuvaamaan tätä levyä.

Tampereen ainoa todellinen pop-ylpeys Office Building on julkaissut toisen levynsä. Minuun bändi teki vaikutuksen jo kasettina julkaistulla “Helium Songs”:illa, mutta todellinen ihastuminen tapahtui “To See Only Shadows”-ensilevyn myötä. Odotinkin suurella mielenkiinnolla Office Buildingin uusinta levyä ja viimeistään levynjulkaisukeikka YO-talolla varmisti, että odotus kannatti.

Bändin kokoonpano on pysynyt jokseenkin samana kuin edellisellä levyllä. Oman suosionsa myötä Ville Leinonen on sentään jättänyt Office Buildingin rumpalin paikan. Kaikki tärkeimmät tekijät ovat kuitenkin paikallaan – Janne Laurilan upea ääni, Pekko Käpin viulu, Teemu Elon taidokas soitto. Hienona yksityiskohtana toimii myös Mika Rätön (Kuusumun Profeetta, Circle) vierailu kappaleessa “Standing Beside You”.

Yksi asia, mikä ei myöskään ole muuttunut, on laulujen aiheet. Yhtä varmasti kuin edelliselläkin levyllä, joka ainoa kappale käsittelee popmusiikin kaikista teemoista merkittävintä: rakkautta. Se on ehkä yksipuolista, mutta romantiikka toimii aina. Ja eikö rakkaus nimenomaan ole teema, josta voi ottaa esille hyvinkin monipuolisia näkökulmia?

Office Buildingilla musiikillista skaalaa riittää hyvinkin pehmeästä aina kohtuullisen aggressiiviseen asti, mutta kaikkea sävyttää silti tietty herkkyys ja tunteellisuus. Office Buildingin musiikki on kaunista olematta pienimmässäkään määrin imelää tai siirappista.

Mikko Saari

